

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: M. M., narozen „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: S. M., narozena „X“,
bytem „X“,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2020, č. j. KUUK/186548/2020,
sp. zn. KUUK/176073/2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2020, č. j. KUUK/186548/2020, sp. zn. KUUK/176073/2020, jímž bylo zamítnuto odvolání jeho a jeho manželky S. M. (v soudním řízení nakonec v postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť řízení ve vztahu k její osobě bylo zastaveno Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z důvodu nezaplacení soudního poplatku) a potvrzeno usnesení Městského úřadu Šluknov, odboru stavební úřad, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 11. 2020, č. j. OSÚ/9153/2020/1334/2018/mas, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodnuto o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby „*Plynofikace bytu v 1. NP rodinného domu na adrese X*“, umístěné na pozemcích p. č. „XA“ a „XB“ v katastrálním území „X“ (dále i jen „stavba“). Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce popsal, že v roce 1999 prostřednictvím dodavatele vlastním nákladem a se souhlasem spoluvlastníků s manželkou pořídili plynofikaci bytu v 1. NP domu č. p. „X“ ve X, jehož jsou vlastníky, včetně přípojky vedené po společných pozemcích p. č. „XA“ a „XB“. Stavební úřad v roce 2018 zahájil řízení o odstranění stavby. Jakkoli žalobce považoval nařízení odstranění stavby za překvapivé a nepřesvědčivé, bylo důvodem, proč spolu s manželkou (vlastníky bytu jsou oba) v určené lhůtě požádali o dodatečnou legitimizaci stavby. V rámci řízení o dodatečném povolení stavby ve lhůtě předložili všechny potřebné doklady, přesto jim byla výzvou ze dne 15. 1. 2019 uložena povinnost doložit souhlas současných spoluvlastníků nemovitostí k provedení stavebního záměru podle § 184a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). S výzvou nesouhlasili a nakonec jí nevyhověli, stavební úřad proto správní řízení zastavil s tím, že jejich žádost nelze projednat.
3. Napadené rozhodnutí žalobce označil za vnitřně rozporné, nezákonné a nesprávné, jeho odůvodnění za nesrozumitelné a nepřesvědčivé. K zastavení řízení bez projednání podle něj nebyly splněny zákonné podmínky. Odvolací důvody nebyly řádně posouzeny, důkazy nebyly hodnoceny jednotlivě a v celém souhrnu. Závěry žalovaného jsou v rozporu s důkazy přiloženými k žádosti. Rozhodnutí podle žalobce porušuje několik zásad správního řízení a ústavně zaručených práv.
4. Žalobce poukázal na § 1117 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) s tím, že pozemky dotčené stavbou plynofikace jejich bytu pro ně nejsou cizí. Žalovaný, který se ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, podle něj přehlédl podstatné skutečnosti vyplývající z Prohlášení vlastníků a dohody o vypořádání spoluvlastnictví ze dne 6. 3. 2003, č. j. V-531/2003-51, s právními účinky ke dni 9. 4. 2003. Tento dokument upravil vlastnictví k bytům a stanovil pravidla pro správu společných věcí a též dohodu spoluvlastníků o rozdělení a držbě částí společného pozemku p. č. „XB“. Podle žalobce tento dokument potvrzuje vlastnictví k stavbě plynofikace jejich bytu včetně zatížení pozemku p. č. „XA“ a části pozemku p. č. „XB“ břemenem plynové přípojky na základě smlouvy uzavřené před nabytím účinnosti občanského zákoníku. Dohoda spoluvlastníků o provedení plynofikace jejich bytu včetně přípojky na pozemcích p. č. „XA“ a „XB“ byla schválena všemi spoluvlastníky. Posouzení této listiny, které provedl stavební úřad, podle žalobce vážně narušilo právní jistotu vyplývající z listiny. Upozornil zároveň, že § 184a stavebního zákona připouští i jiné právní tituly pro osvědčení práva stavebníka k provedení stavebního záměru než výhradní vlastnictví. Nelze navíc přehlédnout, že toto ustanovení bylo do zákona doplněno v roce 2018, zatímco úprava právních vztahů mezi spoluvlastníky odpovídala tehdy platným předpisům. Stavba se tudíž nestala součástí pozemků. V řízení podle žalobce nebyl řádně a správně zjištěn

skutečný stav věci a nebyly ani vyvráceny či zohledněny jejich námitky proti výzvě a postupu stavebního úřadu.

5. Dále žalobce namítl, že není pravdou, že by byli vyzýváni k doložení souhlasu se stavebním záměrem dle § 184a stavebního zákona dříve než ve výzvě ze dne 15. 1. 2019. Při kontrolní obhlídce ze dne 10. 7. 2018, jak tvrdil stavební úřad, k tomu nedošlo a není o tom ani zmínka v protokolu. Uvedené v žalobci podle jeho slov vzbuzuje pochybnosti o objektivitě správního řízení.
6. Žalobce dále uvedl, že současně probíhá i samostatné řízení o dodatečném povolení stavby plynofikace bytu v 2. NP téhož domu a že stavební úřad apeloval na uzavření smíru mezi znesvářenými spoluvlastníky domu č. p. „X“ a vzájemné poskytnutí si souhlasu s dodatečným povolením staveb plynofikací v 1. a 2. NP. To žalobce odmítl s tím, že na vyvolání sváru nesou vinu výlučně manželé M., kteří stavbu plynofikaci 2. NP provedli přes část pozemku p. č. „XB“, který je v držbě manželů M. Uzavřel, že žalovaný sice konstatuje povinnost řídit se pravidly pro správu domu a pro užívání společných částí (§ 1176 občanského zákoníku), ve skutečnosti však tato pravidla zjevně ignoruje, jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Dále žalobce uvedl, že stavební úřad vydal výzvu k doložení souhlasu podle § 184a stavebního zákona, aniž by řádně zjistil rozsah práv a povinností současných spoluvlastníků – manželů M. Ti se majiteli bytu v 2. NP stali s účinností ke dni 16. 1. 2008. Z kupní smlouvy a připojených listin vyplývá, že byli předem seznámeni s rozsahem práv a povinností svého právního předchůdce (paní I. P.) dle Prohlášení vlastníků a dohody o vypořádání spoluvlastnictví ze dne 6. 3. 2003. Podpisem kupní smlouvy převzali práva a povinnosti v rozsahu, který měla jejich právní předchůdkyně, a to včetně držby dohodou rozdělených částí pozemku p. č. „XB“ a oprávnění k plynofikaci bytu v 1. NP včetně přípojky na pozemcích p. č. „XA“ a „XB“. Úpravu právních vztahů žalobce označil za závaznou a trvale platnou nejen pro spoluvlastníky, ale i pro třetí osoby včetně správních orgánů. Souhlas manželů M. se stavebním záměrem je proto podle něj bez významu.
8. Pokud správní orgány v průběhu řízení nabyly pochybnosti o oprávnění k plynofikaci bytu v 1. NP, měli žadatele správně odkázat na soud, aby prokázali nabytí příslušného oprávnění ke stavbě a pozemkům. Řízení měly přerušit, nikoli zastavit. Žalobce se i s poukazem na § 988 odst. 2 občanského zákoníku a úpravu vydržení tamtéž domnívá, že by u soudu své právo prokázali. Výzvu k doložení souhlasu spoluvlastníků i z tohoto důvodu označil za zmatečnou.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobní námitky jsou podle něj totožné s odvolacími, odkázal proto na žalobou napadené rozhodnutí a též na své rozhodnutí ze dne 31. 8. 2020, č. j. KUUK/110381/2020, kterým zamítl odvolání žalobce proti usnesení o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby a ve kterém byla přezkoumávána oprávněnost výzvy, kterou byli žalobce a jeho manželka vyzváni k předložení souhlasu se stavbou ve smyslu § 184a stavebního zákona. Specifický způsob, jakým je v Prohlášení vlastníků a dohodě o vypořádání spoluvlastnictví ze dne 6. 3. 2003 řešeno umístění přípojky, podle žalovaného nemůže plnohodnotně nahradit souhlas dle § 184a stavebního zákona. Dohoda dle prohlášení navíc byla uzavřena až po realizaci stavby a pouze bez podmínek reflektuje daný stav – existenci vedení plynu. Řešení

dle prohlášení nemá ani parametry dřívějšího zřízení věcného břemene pro umístění přípojky, k němuž by stavební úřad mohl přihlídnout.

Replika žalobce

10. V replice doručené soudu dne 28. 6. 2021 žalobce soudu zaslal zákres získaný od GasNet Služby, s.r.o., na kterém mají být vyznačeny trasa plynovodu a hlavní plynové uzávěry v ulici „X“ a „X“. Uvedl, že podle vyjádření žalovaného se tento zákres z roku 1997 patrně nenachází ve spise vedeném k plynofikaci města Šluknov. Ze zákresu a vyhotovitelem ručně vepsaných údajů má podle žalobce vyplývat, že přívod plynu PE u domu č. p. „X“ existuje od roku 1997. Teprve následně mohla být provedena plynofikace 1. NP domu č. p. „X“, a to dodavatelem stavby doporučeným městem Šluknov.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

11. S. M. se ve svém vyjádření ztotožnila s podanou žalobou. Podle ní nebyl žádný důvod pochybovat o oprávněnosti stavby a zpochybňovat předložené prohlášení.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, přičemž vycházel z toho, že správní řízení tvoří jeden celek. Má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní

orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

16. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
17. Soud prostudoval napadené rozhodnutí, rozhodnutí stavebního úřadu i rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2020, č. j. KUUK/110381/2020, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a jeho manželky proti usnesení o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby, a zjistil, že z nich jsou zřejmé stav věci, ze kterého správní orgány vycházely, způsob, kterým se vypořádaly s námitkami účastníků, i právní závěry, které na základě zjištěného stavu věci učinily. Odůvodnění ani jednoho z rozhodnutí soud neshledal vnitřně rozporným či nesrozumitelným. To je ostatně zřejmé i z toho, že žalobce se závěry správních orgánů v žalobě polemizoval, aniž by na jakoukoli konkrétní rozpornost či nesrozumitelnost poukázal. Rovněž dostatečným způsobem byly vypořádány námitky účastníků.
18. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
19. V projednávané věci se tak stalo poté, co žalobce s manželkou jakožto žadatelé o dodatečné povolení stavby – plynofikaci bytu v 1. NP v domě č. p. „X“ umístěné na pozemcích p. č. „XA“ a „XB“ v k. ú. „X“ – ve stanovené lhůtě ani později nepředložili stavebním úřadem požadovaný souhlas spoluvlastníků stavby č. p. „X“ a pozemků p. č. „XA“ a „XB“ k provedení stavebního záměru podle § 184a stavebního zákona.
20. Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona platí, že není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastník jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo. Podle § 184a odst. 2 stavebního zákona musí být souhlas s navrhovaným stavebním záměrem vyznačen na situačním výkresu dokumentace nebo projektové dokumentace.
21. Toto ustanovení je procesní povahy a do stavebního zákona bylo vloženo s účinností od 1. 1. 2018. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno žádostí žalobce a jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

manželky podanou až po tomto datu. Je proto třeba § 184a stavebního zákona aplikovat i na jejich věc, a to bez ohledu na stáří stavby nebo tvrzené dohody uzavřené mezi spoluvlastníky. Skutečnost, že se stavební záměr žalobce a jeho manželky dotýká i nemovitých věcí, jež mají tito žadatelé ve spoluvlastnictví s manželi M., vyplývá z obsahu předloženého správního spisu a mezi účastníky soudního řízení ani není sporná. Totéž platí o skutečnosti, že souhlas manželů M. dle § 184a stavebního zákona (či alespoň souhlas jednoho z nich) s požadovaným stavebním záměrem žadatelé v řízení o dodatečném povolení stavby nepředložili. Podíl žalobce a jeho manželky na dotčených nemovitých věcech přitom dosahuje ½, nemohou s nimi proto sami nakládat nebo o nich rozhodovat. Soud zde ve směru k žalobci i správním orgánům připomíná, že podle § 1129 odst. 1 občanského zákoníku platí, že k rozhodnutí o významné záležitosti týkající se společné věci, zejména o jejím podstatném zlepšení nebo zhoršení, změně jejího účelu či o jejím zpracování, je třeba alespoň dvoutřetinové většiny hlasů spoluvlastníků. Nedosáhne-li se této většiny, rozhodne na návrh spoluvlastníka soud.

22. Z první věty § 184a odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že se souhlas podle § 184a stavebního zákona v některých případech nepožaduje. Jde ve všech případech – výhradní vlastnictví pozemku nebo stavby, oprávnění vyplývající ze služebnosti nebo z práva stavby – o věcná práva, která se evidují v katastru nemovitostí, a jejich existenci proto lze snadno ověřit. Účelem úpravy § 184a stavebního zákona je podle soudu hospodárnost řízení. Tímto postupem tak má být zajištěn základní předpoklad pro vydání příslušného povolení dle stavebního zákona – soukromoprávní oprávnění pro realizaci stavebního záměru – již ve fázi spojené se zahájením řízení – podáním žádosti.
23. Žalobce a jeho manželka v reakci na výzvu k předložení takového souhlasu spoluvlastníků pozemků ve správním řízení namítali obsah Prohlášení vlastníků a dohody o vypořádání spoluvlastnictví ze dne 6. 3. 2003, ze kterého podle nich měl vyplývat souhlas bývalé spoluvlastnice předmětných nemovitostí (právní předchůdkyně manželů M., kteří jím mají být vázáni) se stavebním záměrem. Skutečností ovšem je, že tento souhlas ani nemá náležitosti souhlasu dle § 184a odst. 2 stavebního zákona, ani na jeho základě není v katastru nemovitostí ve prospěch žalobce a jeho manželky evidováno věcné břemeno, z něhož by vyplývalo oprávnění uskutečnit požadovaný stavební záměr ve smyslu § 184a odst. 1 věty první stavebního zákona. Požadavek stavebního úřadu na předložení souhlasu dle § 184a stavebního zákona tak soud hodnotí jako správný a následně i správními orgány v reakci na námítky žadatelů dostatečně a řádně odůvodněný.
24. Soud souhlasí se závěrem, který ohledně Prohlášení vlastníků a dohody o vypořádání spoluvlastnictví ze dne 6. 3. 2003 učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí a rozhodnutí ze dne 31. 8. 2020, č. j. KUUK/110381/2020, kterým zamítl odvolání žadatelů proti usnesení o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby a ve kterém byla přezkoumávána oprávněnost výzvy k předložení souhlasu dle § 184a stavebního zákona.
25. Dohoda sjednaná mezi žalobcem, jeho manželkou a paní I. P. v namítaném prohlášení (konkrétně ujednání na str. 2, část B, bod 1, podle kterého „*nedílnou součástí bytu - jednotky č. I jsou ... rozvody zemního plynu včetně kotle na zemní plyn a venkovní přípojky zem. plynu od kotle až k měřidlu spotřeby ZP na hranicích zahrady a to i když jsou vedeny prostory společnými (zahrada, dvůr, sklep, chodby) nebo prostory patřícími k jednotce č. II. Takové provedení uvedených instalací bylo učiněno s plným vědomím a souhlasem všech spoluvlastníků i vlastníků jednotky č. II*“) podle názoru soudu neobsahovala náležitosti potřebné pro zřízení věcného břemene [viz § 151o zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění tehdy účinných předpisů ve spojení s § 5 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění tehdy účinných předpisů]. Na jejím základě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tedy nemohlo dojít k vkladu věcného břemene do katastru nemovitostí a k s tím spojenému nabytí práva z věcného břemene na straně žalobce a jeho manželky.

26. Soud nemohl vyhovět ani námitce, podle které měly správní orgány v případě svých pochybností o souhlasu spoluvlastníků se stavbou řízení přerušit a žadatele odkázat na soud, aby prokázali nabytí příslušného oprávnění ke stavbě a pozemkům. Správním orgánům zákon takovouto povinnost nestanovil. Přerušování řízení zásadně je pouze možností správního orgánu, nikoli jeho povinností (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 6 Ads 23/2011-60, ze dne 30. 4. 2019, č. j. 5 As 302/2017-42, či ze dne 15. 7. 2020, č. j. 4 As 68/2020-53). Soud ve spise ani nezaznamenal, že by se žadatelé tohoto postupu správních orgánů z uvedeného důvodu domáhali či že by se důvod pro přerušování řízení z obdobného důvodu vysloveně nabízel. Nebylo proto ani důvodu, aby se správní orgány touto možností v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly.
27. V souvislosti s touto žalobní námitkou je však třeba zejména konstatovat, že se žadatelé mohli na příslušný soud obrátit sami. Nelze vyloučit, že pokud by správnímu orgánu doložili zahájení pro věc relevantního řízení, postup správních orgánů ve správním řízení by byl jiný. Z obsahu správního spisu však soud nezjistil, že by žadatelé postupovali nastíněným postupem.
28. V údajně nepravdivém tvrzení stavebního úřadu uvedeném ve výzvě ze dne 15. 1. 2019, dle kterého žalobce a jeho manželka měli být k doložení souhlasu se stavebním záměrem dle § 184a stavebního zákona vyzváni dříve než ve výzvě ze dne 15. 1. 2019, soud nespatřuje – ani kdyby skutečně šlo o nepravdu – důkaz, který by vzbuzoval pochybnosti o objektivitě správního řízení. Žalobce nijak konkrétně nepopsal, jak toto tvrzení mělo negativně zasáhnout od jeho práv. Soud přitom takovýto zásah za situace, kdy účastníci k doložení souhlasu nejpozději ve výzvě ze dne 15. 1. 2019 vyzváni byli a byla jim následně poskytnuta dostatečná lhůta pro splnění uložené povinnosti, nepovažuje za zjevný. Zejména však není jeho úlohou takovéto tvrzení za žalobce domýšlet a do řízení vnášet. Ochrana ve správním soudnictví je poskytována veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným s. ř. s., tedy nikoli proti každému případnému pochybení či nedostatku v odůvodnění rozhodnutí či dokonce jiné listiny vydané správním orgánem.
29. Pro přezkum v nyní projednávané věci je bez významu, že mělo současně probíhat i samostatné řízení o dodatečném povolení stavby plynofikace bytu v 2. NP domu č. p. „X“, průběh tohoto řízení, spor mezi žalobcem a jeho manželkou na jedné straně a vlastníky bytu v 2. NP domu č. p. „X“ na straně druhé i to, zda se stavba stala, či nestala součástí pozemku.
30. Vzhledem k procesní povaze napadeného rozhodnutí a typu řízení, ve kterém bylo vydáno, soud nepřistoupil k dokazování listinami předloženými žalobcem spolu s replikou a nazvanými „zákres městského plynovodu u č. p. „X““ a „schéma domovní přípojky plynu 1.NP“. Skutečnosti, které z nich podle žalobce mají vyplývat, totiž nijak nesouvisí s důvodem, pro který bylo řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno.
31. Soud proto ve shodě se správními orgány uzavřel, že žadatelé ve stanovené lhůtě ani později neodstranili podstatné vady žádosti, když nepředložili požadovaný souhlas dle § 184a stavebního zákona. Tato skutečnost bránila pokračování v řízení, bylo proto namíste řízení zastavit.

32. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud vyhodnotil žalobu proti rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.
34. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. března 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

